

NAWILEĆ (4) *vb pf*

a *jasne*.

praet 2 sg m -ś nawiliał (1). ◇ 3 sg m nawiliał (1). n nawilało (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w. (z Cn).

Oszaleć, stracić rozum; externari Cn (4) : Civitas rabie contacta, Nąwiląło/ ośzáląło/ etc. Mącz 440a; [(did) Piast. (-) O, miły gościu, nie dziwuj się temu: już to siedm set lat, jakom tu nie był. (-) Nawilał! (-) Ba, nie nawilał: prawdęć mówię. PismaPolit 467; Łatwie o pokój z królem sprawiedliwym, któryć się zawsze okazał prawdziwym, o wielkie krzywdy nieraz cię odsyłał, a tyś nawilał. OtwinPis 29].

Bezpodmiotowo [komu] (1): Tu pol homo non es sobrius Wieręś fie podobno vpił/ wierzeć nąwiląło. Mącz 398a.

Fraza: »albo(ć) nawilał« [pytanie retoryczne wyrażające zdziwienie czyimś nierozsądnym postępowaniem] (2): BielKom F4v; Ale rzece kto/ coż mu łye mårzy o tym dniu łądnym/ álboć nąwilął/ ázaż przedtym niebyło Sektarzow dofyc/ á wždy łądny dzień nieprzyłzedł? LeoPrzep G3v.

Formacja współrzenna: nawilić.

Cf NAWILALY

RS